

И младъ войскаринъ ще стана,
Никой не ще мѣ познае.“
Стана Тодорка отиде;
Ходила седемъ години,
Никой ъж нигде не позналъ;
Кога е било на Лазаръ,
Тодорки е на умъ дошло,
Че ѣ е мама на пазаръ;
Какъ-то нейни-те вржсници.
Въ царски градини запяла
Запяла и припѣвала;
И ношъ ѣ песенъ пела,
Денѣ съ войска-та ходила.
Ка ѣ зачуло младо княхче,
А то на цар-ятъ думаше:
„Тукъ има младо войскарче,

Що пее ноше лазаря.“
Цар-ятъ на княхче думаше:
Я си заведи войска-та
На равно поле да играе,
Д' играе хоро юнашко,
Сички-те на редъ да гледашъ,
Дано мома-та познаешъ.“
На редъ ѣ княхче гледало,
Не можло да ъж познае.
Цар-ятъ на княхче думаше:
„Я си заведи войска-та
Де-то сѣ хурки продаватъ,
Дано мома-та познаешъ.“
Княхче си войска заведе,
Пакъ си мома-та не позна.....

87.

Яничаръ и Руса Драгана.

Разбега сѣ е Влашка-та земя,
Влашка-та земя и Богданска,
И Богданска-та, сичка-та Доброжа,
Кой горе ходи, кой долу бега
Отъ люти Турци, страшни Маджари.
Стари сечеха, млади робеха,
Млади девойки отборъ земаха,
Тѣ ги правеха млади робини;
И млади момци отборъ земаха,
Тѣ ги правеха 'се Яничере.
Де-то минуватъ села-та горятъ,
Хора-та робатъ, села-та горятъ.
Преминале сѣ бѣлі-а Дунавъ,
Наредиха сѣ край Етрополе,
Распространиха сини шаторе,
На равно поле делба делеха
Млади девойки и млади момци.
Кому паднаха по две, и по три,
На младъ Яничаръ сѣ е паднала